

Introducere

Oricine a citit vreuna din cărțile lui A. W. Tozer va admite cu ușurință că închinarea este un subiect central în majoritatea scrierilor sale. Indiferent care este subiectul abordat, la un moment dat ideea de închinare este adusă în discuție.

Prin folosirea cuvântului *autentică*, Tozer atrage atenția asupra faptului că nu toată închinarea din biserică zilelor noastre este autentică. Precum în Vechiul Testament, când Israel ceda treptat în fața multor dumnezei falși, Biserica din zilele noastre face exact acest lucru. Pasiunea lui Tozer pentru închinare constă în dorința lui ca aceasta să fie întotdeauna plăcută lui Dumnezeu, autentică, și nu să placă creștinului firesc sau lumii.

Într-o împrejurare, când vorbeam cu pastorul său asistent, reverendul Raymond McAfee, acesta mi-a relatat că adesea când intra în biroul lui Tozer de la biserică, îl găsea întins cu fața în jos la podea în închinare. Închinarea făcea parte din însăși ființa lui.

În toate predicile sale, Tozer atingea în mod regulat subiectul

închinării. De fapt, el a ținut mai multe serii de predici despre închinare. În tot ce a predicat sau a scris despre închinare, el ajunge la relația omului cu Dumnezeu, relație care este exprimată concret prin închinare.

În opinia lui Tozer, felul în care I te închini lui Dumnezeu revelează ce fel de creștin ești. În cartea aceasta, Tozer spune că orice om se închină, într-un fel sau altul, chiar și cei care nu cred în Dumnezeu. Astfel, aspectul cel mai important nu este dacă te închini sau nu lui Dumnezeu, ci *cum* I te închini. De asemenea, important este cui sau la ce te închini. În zilele noastre ne închinăm la orice mai puțin la Dumnezeu. Dorința arzătoare a lui A. W. Tozer a fost ca Biserica să se întoarcă la închinarea autentică, o închinare ce exclude orice altceva.

Multe din cele prezentate în această carte despre închinare nu ar fi fost acceptate nici chiar în zilele lui Tozer (el a murit în 1963), deoarece Biserica se depărtase de ceea ce el numește „închinare autentică,” aducând în schimb înlăuntrul ei lumea, care și-a luat astfel puterea de a stabili prioritățile, și în mod deosebit cele cu privire la închinare.

Când era vorba de închinare, Tozer își lua Biblia și o carte de cântări, și se concentra pur și simplu asupra lui Dumnezeu. (Cine mai are azi la îndemână o carte de cântări?) Semnificația cântărilor pentru Tozer era dată de felul în care acestea se concentrău asupra Dumnezeului prezentat în Biblie. Asta era important pentru el. Astăzi, în mare parte muzica de închinare este ceea ce Tozer ar numi „un fel de religie care te face să te simți bine.” Însă adevărata închinare nu ne face *să ne simțim bine* întotdeauna.

Dacă ceva din viața mea nu se află în acord cu caracterul și natura lui Dumnezeu, nu am cum să mă simt bine. Ba mai mult, dacă mă simt bine tot timpul, ceva nu este în regulă. Lucrul acesta este subliniat adesea de Tozer. În opinia sa, suferința și descurajarea pot fi folosite de Dumnezeu pentru a ne readuce la pocăință, ca mai apoi să ajungem la starea în care ne găsim plăcerea în Dumnezeu.

Una dintre relatările mele preferate cu privire la Tozer este despre o împrejurare în care el era vorbitor la întâlnirile din cadrul unei tabere de vară. Tozer trebuia să predice la serviciul de seară și așa a făcut în primele seri. Într-una din seri însă nu a apărut. La început au crezut despre el că întârzie, însă nici când a sosit momentul să predice, Tozer nu era de găsit. Altcineva a trebuit să-i ia locul chiar în ultimul moment.

Ziua următoare, cineva a vorbit cu Tozer și l-a întrebat fără ocolișuri unde a fost în seara precedentă. Cu privirea rătăcindu-i departe, Tozer a spus: „Am avut o întâlnire mai importantă.“ Mai târziu s-a aflat despre el că se închinase lui Dumnezeu toată după-amiaza și seara pierduse noțiunea timpului. Acesta este felul de închinare pe care îl practica Tozer.

În câteva dintre cărțile sale, Tozer scrie despre „închinarea lui Cain“ versus „închinarea lui Abel.“ Închinarea lui Cain a constat în a-I oferi lui Dumnezeu ceea ce îi plăcea lui Cain. În contrast cu Cain, închinarea lui Abel a constat în a-I oferi lui Dumnezeu în ascultare ceea ce Dumnezeu dorea de la el. Astfel că cei doi frați erau foarte diferiți când vine vorba de închinarea adusă lui Dumnezeu.

Multe din bisericile de azi practică în mare măsură închinarea lui Cain, mai degrabă decât închinarea lui Abel, și cred că fac ceea ce place lui Dumnezeu. Însă bineînțeles Dumnezeu este singurul care judecă; doar El cunoaște inima și gândurile oricărui închinător.

Această carte își propune să deslușească ce anume se înțelege prin închinarea autentică, o închinare care merge mână în mână cu dezvoltarea relației noastre cu Dumnezeu, o relație pe care ne-o dorim să-I fie pe plac. Am fost creați să ne închinăm lui Dumnezeu, dar după ce Adam și Eva au căzut în păcat, ei (și mai târziu și noi) au pierdut acel fel de închinare autentic. Când Isus Hristos a murit pe cruce și a înviat a treia zi, închinarea noastră a fost restaurată, ca astfel să-I fie plăcută

lui Dumnezeu. Iar această restaurare nu ne înalță la nivelul lui Adam, ci la cel al lui Hristos.

Tozer a spus: „Dacă există ceva în mine care nu aduce închinare lui Dumnezeu, atunci nu există nimic în mine care se închină lui Dumnezeu pe placul Lui.“ Deși aceasta poate fi greu de pus în practica vieții de zi cu zi, îmi place această idee, deoarece ea cere credinciosului serios să se închine lui Dumnezeu în modul în care El merită să I se aducă închinare și în care noi am fost chemați să-I aducem închinare. După aceea vine provocarea de a trăi la înălțimea acestei magnifice restaurări.

Odată ce vei termina de citit această carte, sunt aproape sigur că închinarea ta nu va mai fi la fel, ci va fi mai profundă și autentică. Să ne angajăm împreună așadar înaintea lui Dumnezeu ca, indiferent de preț, să I ne închinăm și să-I dăm închinarea autentică pe care o merită.

Rev. James L. Snyder